

Їде нічною дорогою...

Їде нічною дорогою втомлений синій жук-фольксваген. Навколо те-емно. Стра-ашно. Спати хочеться.

Колеса ледве обертаються. Щітки скло протирають: шурх-шурх. Щоб краще бачити, щоби не заснути бува на дорозі.

Ах-х-ха-а... Позіхає жук-фольксваген.

Раптом бачить: на узбіччі — галявина. На галявині — верба, висока й розлога, гілки мало землі не торкаються. Під вербою — травичка. Мабуть, м'яка-м'якенька. Мабуть, шовкова, прохолодна. Ось там би на травичці під деревом зупинитися й поспати. Там жодна машина не зачепить, не налякає.

З'їхав синій жук-фольксваген з дороги, влаштувався собі під вербою зручненько. Фари загасив, щітки вимкнув, потріщав запчастинами.

Як же добре... Ах-ха-ха...

Та й заснув.

Хр-р-р...

Хр-р-р...

Хр-р-р...

XPPP...

XPPP...

XP

PPP

XPPPPPPXPP

XXXP...

XPPP

XPPPP...XPP

XPP

XPP

А попри галявину по трасі суне велика срібна фура. Наче повільний білий слон. Так довго у дорозі, що вже й забула фура відколи. Здається, відчучора. А може, від понеділка. Фух-хх... На поворотах її заносить. Змучилась. Поспати б... Позіхає на усю шир радіаторної решітки.

Спа-ати... Спа-ати...

Аж глип. Що таке? На узбіччі синій фольксваген похропує. Теплий вітерець йому у лобове скло дмухає, верба гілками спинку почухує.

Сили покинули змучену фуру. З'їхала вона з дороги. Почала моститися біля фольксвагена, а той навіть антенкою не ворухнув, бо міцно спав і вже йому навіть щось снилося.

Фура мотор заглушила, заклацнула дверцята зсередини, солодко потягнулась усіма своїми зчепленнями — та й не зчулася як засопіла: пс-с-с — пш-ш-ш..., пс-с-с — пш-ш-ш...

Доброго ранку, Лялечко!

Крихітна Лялечка розплющила довгі пластмасові вії.

— Невже я спала? — здивувалась вона, — я ж ніколи не сплю.

Легенький вітерець погойдував її ліжечко, просто над головою плівли білі хмарки і світило лагідне ранкове сонечко.

— Де я? — здивувалась Лялечка.

І одразу усе згадала. Вона побачила, що сидить на квітці, посеред пелюсток, які розкрилися назустріч сонечку. Біля неї — столик на ніжці та кілька жарівок на довгих стеблах. Але тепер жарівки вже не світилися, і на столі не було нічого їстівного, і лялькового посуду не було. Метелик теж зник. Вітерець їх здмухнув з квітки, чи що?

При ранковому світлі квіткові пелюстки зробилися рожевими і сад вже нічим не нагадував той синій сад з синіми деревами та синьою травою. Метелики пурхали з квітки на квітку, бджоли гули у повітрі, а у мереживному затінку між двома яблунями, у гамаку, Дівчинка гортала книжку з картинками.

Лялечка заплескала у долоні, підстрибнула раз, підстрибнула другий, мало не впала з квітки. Але Дівчинка все одно не помічала її. Як же так? Вчора вона шукала свою Лялечку, а сьогодні навіть про неї не згадує...

Квітка хитнулася — біля Лялечки сів Метелик.

— Доброго ранку! — зраділа Лялечка. — Допоможіть мені, будь ласка. Пам'ятаєте мене?

— Вперше бачу, — сказав Метелик. — Але це не привід для того, щоби відмовити у допомозі. Що сталося?

І Лялечка розказала йому, що хоче відправити своїй Дівчинці повідомлення.

— Скиньте їй на сторінку травинку! — попросила вона. — Дівчинка здивується, роззирнеться довкола — і побачить мене.

Метелик так і зробив. Але Дівчинка ніскільки не здивувалася. Вона узяла травинку двома пальцями і піднесла до губ, не відриваючись від книжки. Покусала важливе повідомлення!

— Пелюстку! Скиньте їй на книжку квіткову пелюстку, будьте добрі, — попросила тоді Лялечка.

Але й пелюстка не здивувала Дівчинку. Вона лише здмухнула її зі сторінки, щоб не заважала читати. Що було робити?